

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DNR-70-201(51)/09/10/TN

Warszawa, dnia 31 sierpnia 2010 r.

DECYZJA nr DNR-1/61/2010

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 oraz 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, tj. fotela NEFRYT przez przedsiębiorcę Piotra Arkadiusza Marcińczaka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą POH OŁER we Wrocławiu, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DNR-1/31/2010 z dnia 2 czerwca 2010 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 24 czerwca 2010 r. przedsiębiorca Piotr Arkadiusz Marcińczak, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą POH OŁER we Wrocławiu (strona postępowania) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezesa UOKiK) nr DNR-1/31/2010 z dnia 2 czerwca 2010 r.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, iż przedsiębiorca Piotr Arkadiusz Marcińczak, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą POH OŁER we Wrocławiu naruszył art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976

oraz 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów” i na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nałożył na tego przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 8 000 zł.

We wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, strona postępowania wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania albo zmniejszenie wysokości nałożonej kary. Strona postępowania podniosła, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 7, art. 8 i art. 16 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W związku ze złożonym wnioskiem oraz pismem nadesłanym do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) w dniu 21 lipca 2010 r., usuwającym braki formalne w powyższym wniosku, pismem z dnia 22 lipca 2009 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził, co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego, które w przypadku spraw rozpatrywanych przez Prezesa UOKiK ma charakter ponownego rozpatrzenia sprawy, jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych wyłącznie rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Strona postępowania w pierwszej kolejności zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie art. 16 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez dwukrotnie orzekanie w tej samej sprawie. W jej opinii, postępowanie zakończone decyzją nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r. jest tożsame przedmiotowo z postępowaniem wszczętym w sprawie wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, tj. fotela NEFRYT i zakończonym decyzją nr DNR-1/31/2010 z dnia 2 czerwca 2010 r. Organ nadzoru nie był zatem uprawniony do ponownego wszczynania postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa fotela NEFRYT oraz uzupełniania ostatecznie zakończonego postępowania kolejnym rozstrzygnięciem (tj. nałożeniem kary pieniężnej). W opinii Prezesa UOKiK powyższy zarzut jest bezzasadny. Powyższe decyzje zostały bowiem wydane w oparciu o

odrębne podstawy prawne i zawierają inne rozstrzygnięcia. Organ nadzoru wydał decyzję nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r. na podstawie art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b), pkt 2 lit. b) i lit. c) ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, tj. stwierdził w niej, że fotel NEFRYT nie jest bezpieczny i nałożył na stronę postępowania obowiązki mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez egzemplarze tego produktu – zarówno niewprowadzone na rynek oraz znajdujące się na nim. Z kolei, decyzja nr DNR-1/31/2010 z dnia 2 czerwca 2010 r. została wydana na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i zawiera inne rozstrzygnięcie – obowiązek uiszczenia kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niebezpiecznego. W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie podejmował więc czynności mających na celu weryfikację dokonanych przez niego wcześniej ustaleń odnośnie bezpieczeństwa fotela NEFRYT, np. nie zlecał przeprowadzenia kolejnych badań laboratoryjnych przedmiotowego fotela oraz nie przeprowadzał dowodu z opinii biegłego.

Strona postępowania podniosła, że kara pieniężna mogła zostać nałożona tylko w decyzji nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r., kiedy organ nadzoru dysponował kompletem przesłanek, które pozwalałyby na nałożenie kary. Prezes UOKiK nie może zgodzić się z tym argumentem. Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 kwietnia 2010 r., *„kara pieniężna jest odrębną od obowiązku natychmiastowego wycofania produktu z rynku przewidzianą w ustawie konsekwencją zaistnienia określonego stanu faktycznego”* (sygn. VI SA/Wa 58/10). Warunkiem nałożenia kary pieniężnej – określonej w art. 33a ust. 2 pkt w/w ustawy – jest więc stwierdzenie, że dany produkt nie jest bezpieczny. Natomiast, w gestii Prezesa UOKiK należy uznanie, czy kara pieniężna zostanie nałożona w decyzji kończącej postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa, czy w decyzji kończącej postępowanie w sprawie wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego ogólnych wymagań bezpieczeństwa. W toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa fotela NEFRYT Prezes UOKiK – na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego – uznał, że produkt ten nie jest bezpieczny i konieczne jest niezwłoczne zobligowanie strony postępowania do wyeliminowania zagrożenia stwarzanego przez w/w fotel dla zdrowia i życia konsumentów poprzez nałożenie na nią określonych obowiązków. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że zasadne jest nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej i mając na względzie zasadę, że decyzja wydana w warunkach uznania administracyjnego musi wynikać z wszechstronnego i dogłębnego rozważenia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy (wyrok NSA OZ w Warszawie z dnia 2 lutego 1996 r., sygn. II SA 2875/95), w toku postępowania w sprawie

wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego ogólnych wymagań bezpieczeństwa, tj. fotela NEFRYT organ nadzoru ustalał szereg okoliczności uzasadniających określenie wysokości kary. Określał bowiem nieznane mu wcześniej okoliczności obciążające (np. opartą na dokumentach liczbę wprowadzonych na rynek produktów) oraz przemawiające za stroną postępowania, jak również gromadził dokumenty pozwalające określić korzyść majątkową osiągniętą ze sprzedaży fotela NEFRYT. W związku z tym, Prezes UOKiK – wbrew twierdzeniu strony postępowania – w toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa fotela NEFRYT nie dysponował wszystkimi przesłankami umożliwiającymi nałożenie kary pieniężnej.

Strona postępowania zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego. Stwierdziła, że rezygnując ze złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r., wzięła pod uwagę m.in. fakt, że organ nadzoru nie skorzystał z nałożenia kary określonej w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W opinii Prezesa UOKiK powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Organ nadzoru wskazał, iż był uprawniony do przeprowadzenia odrębnego postępowania mającego na celu nałożenie kary, jak również uzasadnił, dlaczego skorzystał z tego uprawnienia. Strona postępowania była informowana, że w przypadku uznania produktu za niebezpieczny, organ nadzoru może zastosować wobec niej środki przewidziane w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w tym nałożyć karę za wprowadzanie na rynek produktu niespełniającego ogólnych wymagań bezpieczeństwa. W związku z tym, strona postępowania była świadoma obowiązków, jakie mogły być na nią nałożone, a mimo to świadomie zrezygnowała z przysługującego jej prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Strony postępowania stwierdziła, że nałożono na nią karę za działanie (tj. wprowadzenie na rynek fotela NEFRYT), które zakończyła już we wrześniu 2009 r. Zwróciła również uwagę, iż niezwłocznie wykonała obowiązki nałożone na nią w decyzji nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r. Prezes UOKiK pragnie podkreślić, że przesłanką do nałożenia kary jest naruszenie przez producenta obowiązku określonego w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a zatem sam fakt wprowadzenia na rynek produktu niebezpiecznego. Zaprzestanie wprowadzania na rynek takiego produktu nie wyklucza zatem możliwości nałożenia na producenta kary. Należy jednak zaznaczyć, że Prezes UOKiK dostrzegł podjęte przez stronę postępowania częściowe działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez fotel NEFRYT i uwzględnił je jako okoliczność łagodzącą, co znalazło odzwierciedlenie w zaskarżonej decyzji.

Strona postępowania oświadczyła również, że organ nadzoru niesłusznie przyjął, iż złożono wiele reklamacji odnośnie fotela NEFRYT, w rzeczywistości liczba ta w odniesieniu do całej partii produkcyjnej w 2009 r. jest bowiem znikoma. W opinii Prezesa UOKiK argument ten jest bezzasadny. Z materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa fotela NEFRYT wynika bowiem, iż tylko w 2009 roku było ponad 10 reklamacji. Jednocześnie, według oświadczenia strony postępowania zgłoszenia reklamacyjne dotyczące wcześniejszego okresu nie były przez nią archiwizowane, nie można zatem wykluczyć, że złożonych przez konsumentów reklamacji było znacznie więcej. Doświadczenie wskazuje także, że wielu konsumentów w przypadku produktów takich (do których należy fotel będący przedmiotem postępowania) rezygnuje z reklamacji lub nie przechowuje dowodu zakupu, a tym samym złożenie reklamacji nie jest możliwe. Należy również podkreślić, że zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent jest zobowiązany wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Strona postępowania nie tylko nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku poprzez wprowadzenie na rynek w dużych ilościach produktu niespełniającego ogólnych wymagań bezpieczeństwa, ale jednocześnie swoją deklaracją o znikomej ilości reklamacji bagatelizuje zagrożenie, jakie fotel NEFRYT stwarza dla życia i zdrowia konsumentów. Niezależnie od powyższego, zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych *„brak skarg ze strony konsumentów nie świadczy o bezpieczeństwie produktu”* (wyrok WSA w Warszawie z 2 marca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 1855/09), co więcej - w przypadku udokumentowanego, realnego zagrożenia stwarzanego przez produkt niebezpieczny brak skarg konsumentów (zatem okoliczność uwzględniająca interes przedsiębiorcy) związanych z użytkowaniem tego produktu *„powinien w najmniejszym stopniu wpływać na wysokość kary”* (wyrok WSA w Warszawie z 13 stycznia 2010 r., sygn. VI SA/Wa 1855/09). W niniejszej sprawie, zgromadzony materiał dowodowy wyraźnie wskazuje, że fotel NEFRYT nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa, natomiast reklamacje złożone stronie postępowania (jak również skarga przedstawiona przez konsumenta) nie mogą być inaczej potraktowane jak okoliczność obciążająca.

Pozostałe podniesione przez stronę postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy argumenty oraz złożone wnioski odnoszą się do prawomocnej decyzji nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r., stwierdzającej, że w/w produkt nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa, a nie do niniejszego postępowania, którego przedmiotem jest nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej. Niezależnie od powyższego, kierując się wyrażoną w art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego zasadą pogłębiania zaufania

obywateli do organów Państwa, Prezes UOKiK postanowił jednak ustosunkować się również i do tych argumentów oraz wniosków strony postępowania.

Strona postępowania podniosła zarzut, iż organ nadzoru dokonał bezpodstawnej oceny, że wszystkie egzemplarze wprowadzonego na rynek w latach 2006-2009 r. fotela NEFRYT nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Strona postępowania stwierdziła, iż w trakcie postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa fotela NEFRYT przedstawiła bowiem pozytywne wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych przez SGS Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie oraz Instytut Technologii Drewna w Poznaniu. Zarzut ten w opinii Prezesa UOKiK jest bezzasadny. Organ nadzoru uznając bowiem, że wszystkie partie fotela NEFRYT z lat 2006-2009 nie są bezpieczne, oparł się na wynikach badań przeprowadzonych dwukrotnie przez Instytut Technologii Drewna w Poznaniu w 2009 r., które wykazały niespełnienie przez fotel NEFRYT wymagań w zakresie bezpieczeństwa zawartych w normie PN-EN 581-2:2009. Prezes UOKiK uwzględnił również skargę konsumencką dotyczącą wadliwej konstrukcji w/w fotela oraz wypadek konsumencki mający miejsce w związku z używaniem przedmiotowego produktu. Ponadto, organ nadzoru szczegółowo uzasadnił, dlaczego odmówił wiarygodności przedstawionym przez stronę postępowania wynikom badań laboratoryjnych (przeprowadzonych w 2007 r. przez SGS Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie oraz Instytut Technologii Drewna w Poznaniu, które miały wynik pozytywny) i oparł się na aktualnych wynikach badań laboratoryjnych produktu przeprowadzonych w 2009 r. Stwierdził bowiem, iż wyniki badań produktu z 2009 r. dotyczą egzemplarzy fotela NEFRYT aktualnie wprowadzanych przez stronę postępowania na rynek. Podkreślił także, iż z uwagi na brak współpracy ze strony przedsiębiorcy będącego stroną niniejszego postępowania i nieprzedstawienie przez niego wnioskowanych przez Prezesa UOKiK w piśmie z dnia 31 sierpnia 2009 r. dokumentów (faktur zakupu ww. produktu lub dokumentów SAD), nie miał możliwości ustalenia, czy kwestionowany produkt pochodzi z tej samej partii, co poprzednio badane egzemplarze oraz, czy w konsekwencji jest to - pod względem składu surowcowego oraz konstrukcji - ten sam produkt. Również bezzasadny jest argument strony postępowania, że organ nadzoru powinien przebadać kilkanaście tysięcy egzemplarzy fotela NEFRYT, które zostały zakupione przez konsumentów. Przeprowadzenie bowiem badań laboratoryjnych każdego z tych egzemplarzy nie jest technicznie możliwe. Ponadto, zgodnie z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, w postępowaniu administracyjnym obowiązuje swobodna ocena dowodów co oznacza, że organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych „*ramy swobodnej*

oceny dowodów (...) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których (organ) w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – wążąc ich moc oraz wiarygodność – odnosi je do pozostałego materiału dowodowego” (wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., sygn. II UKN 686/98). Kierując się wyrażoną wyżej zasadą, po dokonaniu analizy całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym wyników dwukrotnych badań laboratoryjnych, zgłoszonej przez konsumenta skargi oraz wypadku konsumenckiego dotyczącego użytkowania w/w produktu, Prezes UOKiK uznał, że wszystkie partie fotela NEFRYT z lat 2006-2009 nie są bezpieczne. Istotne jest również, że powyższe ustalenia były zawarte w decyzji nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r., a mimo tego strona postępowania po zapoznaniu się z nią nie podniosła żadnych zastrzeżeń poprzez złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Strona postępowania zarzuciła Prezesowi UOKiK, że nie uwzględnił faktu, iż wszystkie wadliwe fotele NEFRYT zostały wyprodukowane przed opublikowaniem w lipcu 2009 r. normy PN-EN 581-2:2009 *Meble do użytkowania na zewnątrz -- Meble do siedzenia i stoły użytkowane na kempingu, na zewnątrz domu i w miejscach publicznych -- Część 2: Wymagania bezpieczeństwa oraz metody badań siedzisk*, zaś po jej opublikowaniu produkt ten był wprowadzany tylko przez kilka tygodni. Zarzut strony postępowania należy uznać za bezzasadny. Parametr badania w zakresie statycznego pionowego obciążenia podłokietników określony w normie PN-EN 581-2:2009 ($F=700\text{ N}$, $n=10$) jest mniej rygorystyczny niż w normie ENV 581-2:2000 ($F=750\text{ N}$, $n=10$) z uwagi na wymaganą mniejszą siłę obciążenia przy zachowaniu takiej samej ilości cykli. Jeżeli zatem badania fotela NEFRYT przeprowadzone w oparciu o (mniej rygorystyczną) normę PN-EN 581-2:2009 miały w tym zakresie wynik negatywny, tym samym nie spełniały wymagań normy ENV 581-2:2000. Na uwagę zasługuje również fakt, że w toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa fotela NEFRYT strona postępowania była poinformowana, iż badanie próbki rozjemczej w/w fotela zostanie przeprowadzone w oparciu o normę PN-EN 581-2:2009. Miała zatem możliwość zakwestionowania metodyki badań zarówno w momencie uzyskania tej informacji, jak również po zapoznaniu się z decyzją nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r., stwierdzającą, że wszystkie egzemplarze fotela NEFRYT nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa.

Strona postępowania złożyła wnioski o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych w celu stwierdzenia, czy wady fotela NEFRYT mogły powstać na skutek wadliwości procesu produkcyjnego oraz czy obowiązująca od lipca 2009 r. norma PN-EN 581-2:2009 posiada

bardziej rygorystyczne wymagania bezpieczeństwa niż poprzednia norma. Powyższe wnioski nie mogą zostać przez organ nadzoru uwzględnione. Opinie biegłych, o które wnioskowała strona postępowania, odnoszą się do ustaleń zawartych w decyzji nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r., w której Prezes UOKiK uznał, że fotel NEFRYT nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Strona postępowania miała możliwość zakwestionowania ustaleń zawartych w powyższej decyzji oraz złożenia w/w wniosków we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Strona postępowania nie skorzystała jednak z przysługującego jej prawa, w związku z czym decyzja nr DNR-1/1/2010 z dnia 4 stycznia 2010 r. stała się prawomocna z dniem 1 lutego 2010 r.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK szczegółowo uzasadnił wysokość nałożonej kary, wskazał bowiem okoliczności przemawiające na korzyść strony postępowania, tj.: zaprzestanie wprowadzania na rynek fotela NEFRYT, zamieszczenie ogłoszenia w gazecie o zasięgu ogólnopolskim ostrzegające konsumentów o zagrożeniu stwarzanym przez produkt, wycofanie wadliwych produktów od dwóch dystrybutorów, a następnie ich zutylizowane.

Organ nadzoru uwzględnił również okoliczności działające na niekorzyść strony postępowania. Po pierwsze, działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny. Z orzecnictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany – nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie – powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98). Ponadto, Prezes UOKiK wziął pod uwagę następujące okoliczności obciążające stronę postępowania: skargę konsumencką, wypadek konsumencki, znaczną ilość reklamacji produktu, znaczną ilość wprowadzonych do obrotu produktów przez długi okres czasu oraz fakt, iż wobec strony postępowania niejednokrotnie już toczyły się postępowania prowadzone na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, tym samym przedsiębiorca będący stroną niniejszego postępowania powinien być świadomy ciężących na nim obowiązków w zakresie bezpieczeństwa produktów.

W związku z naruszeniem art. 10 ust 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK w decyzji nr DNR-1/31/2010 z dnia 2 czerwca 2010 r. nałożył na stronę postępowania karę w wysokości 8 000 zł. Wymierzając niniejszą karę, Prezes UOKiK uwzględnił poważne naruszenie przez stronę postępowania przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów, polegające na wprowadzeniu na rynek produktu niebezpiecznego

w dużych ilościach. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż organ nadzoru określił wysokość przedmiotowej kary na stosunkowo niskim poziomie, biorąc pod uwagę fakt, iż ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustaliła jej maksymalną wysokość jako 100 000 zł. Prezes UOKiK uznał, że kara określona w zaskarżonej decyzji jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, spełni swój skutek prewencyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy bądź uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oraz uwzględnieniu okoliczności wskazanych przez stronę w toku postępowania odwoławczego, zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia, uznał, że decyzja nr DNR-1/31/2010 z dnia 2 czerwca 2010 r. była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylenia.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Otrzymuje:

Piotr Arkadiusz Marcińczak
POH OLER
ul. Buforowa 91
52-131 Wrocław

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes